

PAPOTU

—Fas cara d'èsser poeta.
—Sóc un super-home.
—Doncs jo sóc un souper-tango.

= TEATRE ROMEA =
COMPANYIA PLANA-LLANO

Avui, dimecres

FANTAS MAS

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

El Rei dels Musio-Halls

Èxit del

TRIO GEORGEFFS

45 HERMOSOS ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba
Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

TOTES LES NITS GRANS VETLLADES

“Au Cabaret du Tangó”

Lloc de reunió dels noctàmbuls de l'aristocràcia barcelonina
Salons instal·lats en els populars sotanos del cafè restaurant

RIO DE LA PLATA

Rambla del Centro, 12

Teléfono, 1195

SARNA (Ronyá)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la
que ven més barato

5 per cent de rebalxa als lectors del PAPITU

LADILLAS (cabras)

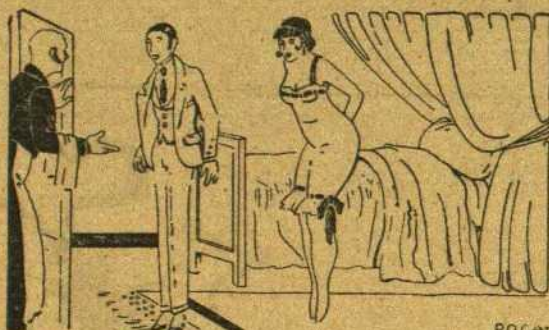
exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

—Què se'ls hi ofereix?

—Demani per telefon n.º 3541 a la OSTRERA MODERNA,
Quintana, 7, que'ns preparin 4 dotzenes d'ostres super extra
i 2 racions dobles de percebes.

—Està molt bé.

—Cuiti, eh, que estem molt debils!

PURGACIONES

Sa curació ràpida i radical amb

SYRGOSOL

Venda en farmacies i centres d'específics

Demani's el follet LA BLENORRAGIA I SU TRATAMIENTO

Rambla de les Flors, 8, farmacia

IMPOTENCIA
Y DEBILITAT GENITAL

se curen radicalment
i amb absoluta seguretat amb “Genitalina”

del savi alemany doctor Wagner

Us extern

Pessetes 10 el frasc

DE VENDA: Josep Segalà, Rbla. Flors, 4; Pérez, Martín
i C.ª; Gran farmacia «La Cruz», Escudillers, 75; Antoni Serra,
Pelayo, 9, i en totes les principals farmacies.

TIRANT-BENEFACITOR PATENTAT

Pel desenrotlló del pit de les senyores, cavallers i nens
Indispensable a tota persona que apreciï i practiqui la higiene
en el vestir.

Amb l'us del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran el desenrotlló dels pits, poguent prescindir aixís de medecines i onguents perjudicials moltes vegades a la salut.—De venda en casa els Srs. Eduard Schilling, S. en C. (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligames i tirants «Smart»

Amador Aleina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis a qui ho demani.

PAPITU

LES HORES D'AMOR SERENES

Dèiem que en amor encara tot està per fer, i això que Déu ne dóna del punt a que s'ha arribat; però és innegable que sorgeixen a diari conflictes entre homes i dones, conflictes que tenen la seva causa en la manca de coneixements que té l'home per a penetrar en el cor de les dones. L'home penetrarà a tot arreu d'una dona, a tot arreu, amb gran facilitat, amb relativa facilitat en alguns casos, menys en el seu cor, i és que, caríssims germans, el cor de les dones està molt amunt, i per llarga que l'home tingui la seva, diguem-ne penetració, és molt difícil que hi arribi. Es pot dir que no hi ha ningú que la tingui tant llarga.

Tots haureu sentit a dir que la dona és un enigma. Nosaltres, més pràctics que tothom, creiem que és un *logogrifo* numèric. Això vol dir que subjectem a certes regles la psicologia femella. Ningú podrà negar-nos que la dona està subjecte a regles determinades, regles que no poden fallar mai—en profit d'ella—i que si fallen, en lloc d'ésser l'home qui en paga les conseqüències, si l'home és expert, és ella la que les paga a uns quants mesos vista.

Però, per poguer orientar-nos davant d'una dona, com ho tindrem de fer? Primerament hem de sentar bé un principi que és extremadament senzill—sembla un principi de despesa—i precisament perque és extremadament senzill és d'una importància capital: «No hi ha cap dona igual an aquest món», principi que ve a contradir en part a aquell altre que diu: «Totes les dones del món o són ... o no ho són», sentència que no té cap força i que desbarata completament per lo ambigua i fosca, contribuint a sembrar de dubtes l'intel·ligència mateix que aquella famosa sentència d'«El Rey que rabia».

Sapigut que no hi ha cap dona igual en aquest món, anema cercar els signes exteriors o visibles que'ns han de permetre establir diferències. Serà l'estatura un signe digne de tenir en compte? No; l'estatura sols ens permet sapiguer les que són altes de pon i les que no. Serà el volum total? Tampoc. Respecte del volum en podríem escriure molts volums, perquè les dones tenen molts medis d'enganyar-nos dissimulant el seu volum veritat, sempre considerant que sols ens podem engatçar per complet de menos a més, és a dir, de primes a gruixudes, però mai de grasses a magres, perquè per sobre de totes les cotilles hi ha l'impossibilitat de dissimular els palpiços, els braços i la cara. Serà l'edat? Heu-nos aquí un dels misteris més impenetrables de les dones, l'edat. Perquè el Suprem Creador no va subjectar el nombre d'anys d'una dona al nombre d'herbes que tingués, mateix que en els cavalls? Aleshores, prohibint als dentistes arreglar les dentadures de les dones estaria tot solucionat! Però ara! Aneu, obriu-li la boca a una senyora, i veureu lo que os passa.

Veieu, doncs, com el problema és més complicat de lo que sembla a primera vista: ni l'estatura, ni'l volum,

ni l'edat. Aon, doncs, trobar un signe apreciable i fatal? Aon? Nosaltres el tenim. No en va som deixebles aprofitats d'aquell vell andalus que's digué don Joan, trappella, jugador, enredón i donero com ell sol. Escolteu. Sabeu com coneixen a còp d'ull els cobradors de Banc els durus sevillans? No, no; no és la creu, ni les anelles, ni la fetxa, ni res; és ... la pràctica que tenen. L'haver tocat molta moneda. Es pel tot plegat, pel tot plegat que'ls dona l'impressió justa i precisa. Quan diuen «aquest duro es sevillà», no falla. Doncs bé, nosaltres som en amor cobradors del Banc d'Espanya, mal ens està el dir-ho. Tingueu per ben segur que la dona que nosaltres donguem per sevillana, no falla mai. I ara, ara que som entre família, vosaltres i nosaltres, escolteu un consell. Hi ha un únic signe, un signe veritat, indicador de la manera d'ésser de les dones, un signe que les estadístiques que obren en els «*Arxius PAPITU*» demostren ésser real i positiu: el color de les dones. El color del cabell, el color dels seus ulls, el color de la cara. El color! Per aquest coneixereu com són per dintre les femelles! Però ail que la dona ha pretingut també regatejar-nos aquesta circumstancial El cabell de la dona actual moltes vegades llueix un color que no és el propi. L'aigua oxigenada ha vingut a perpetuar la confusió! Però nosaltres hem previst aquest fet i hem trobat la manera de burlar-lo. En una altra crònica prosseguirem el tema i farem revelacions sensacionals.

Les notes de music-hall que figuren en el nostre carnet setmanal son les següents: Al «Royal Concert» en Bozo fa vodevila secundat per unes quantes dones que hi fan tot lo que saben, i saben bastant. Entre les artistes hi ha la simpàtica Rosario Alvaro, que ja coneixem per haver-la vist a Granollers fent duo amb la Pilar España. La Alvaro és una xicoteta recomanable pels seus ulls, és molt bona xicoteta i va bé pel parroquià perquè no fa gaire gasto—això no agradarà molt al senyor Pepet, però és una bona qualitat.—Com artista és de les que no avorreixen. Es pot veure. Llàstima que no's pugui tocar!

Al «Novelty» hi riu la concorrencia amb les peces dels amics Fernández, Mir i Tubau. Quines peces, amics, més estranyes i gracioses!

Al «Moulin Rouge» hi ha un quadro andalús compost pel guitarrista Hernández, el ballarí Negrís, la simpàtica Eloísa Carbonell i una tal Barquerita, que deu ésser republicana, perquè mira contra el Govern; es molt bufona i va bé de debò. Així ens ho assegura un que la coneix a fons.

La Turcy, encara a la «Buena». Aquesta setmana debuta palla nova a l'«Alcàzar».

S'ha inaugurat un music-hall al carrer Nou. L'han batejat amb el nom de «Monte-Carlo». Hi anirem a complir amb la nostra obligació.

PELS CARRERS

La Rambla, segons el lloc i lo que diuen

(CAÇATS AL VOL)

A casa d'un memorialista de la Virreina:

Una raspa, dictant: «Sabras que jo te hi becho escribirt con esta, tres cartas y tu no me has respondido más que dos...»

Un d'una familia d'un malalt, que detura al metge:

—Aixís, vindrà aquesta tarde, doctor?

—No passi ansia; precisament he de visitar a un malalt que viu en el mateix carrer de vostè i aixís mato dos pardals amb un tiro.

Un nen que aturat davant d'un quiosc pregunta al seu pare:

—Papa, què és això que diu monòlogo?... Què vol dir?

—Es el parlament d'una persona sola. Per exemple: una conversació entre la teva mare i jo.

Un català que torna de Madrid, on ha fet mals negocis:

—Maleit sigal... Tot ho he perdut allí... Tot... fins l'asiento català.

Consell d'un empleat de càn Vidal i Ribas a una raspa:

—I digui.

—Digui, prenda.

—Una botella de llet per un senyor que's porta el pa, y un pa per un que's porta la llet.

—Quina aigua mineral m'ha aconsella a mi?
—Qualsevulla. Les aigües per vostè són lo de menos: lo important és el sabó.

En un pis, a quarts de deu del matí:

—Senyoret, són dos quarts de deu.

—No'm diguis senyoret... Pots dir-me Juanito... No veus, tonta, que la meva dona ha anat a missa...

Dos senyors serios qui parlen de política:

—Els pressuposts d'aquest Govern son triples, comparats amb els de fa deu anys.

—Doncs si seguim aixís, aviat seràn cuadrúpedos... (Històric.)

Entre mare i filla, que van de compres:

—Vaja, digues-ho clar que no't vols casar amb en Jaimilu, no és això?

—No, mamà, perque és un republicanot que no va a missa i diu que l'infern no existeix.

—No t'apuris, per això. Casa't, i ja veuràs com entre tu i jo el farem canviar d'opinió.

En la taula d'un cafè:

—Escolta, tu: per què portes aquest nus al mocador?

—Coses de la de casa... M'ho ha fet fer perque no m'oblidés de tirar una carta seva al correu.

—I te'n has recordat?

—Jo, prou... Ella sí que s'ha descuidat de donar-me la carta.

Entre'ls sportsmen de la Rambla de Canaletes:

—Còm t'expliques tu que en Lluís, un noi de tant poca resistència, guanyés, el diumenge passat, la copa de les carreres a peu?

—Doncs molt senzill... Perque anava al seu darrera un sastre, empaitant lo amb la factura...

Entre sastres:

—Quina desgracia me passal... Figura't, en Llistonsmagres, el teu parroquià, s'ha tornat boigl...

—Ja és desgracial... Però no'm deixarà de pagar la factura, eh?

—No tant, home, no tant!... No està boigl fins aquest punt!...

Pare que renya al noi, que surt d'estudi:

—Noi, has de tenir més ortografial... Hoy, s'escriu amb b.

—Sí?... I còm s'escriu ayer?

—Sense.

—Doncs no sé per què hi ha d'haver aquesta diferencia d'un dia a l'altre.

A càl Amadeu, fòldgraf:

—El vol de frente o de perfil?

—De frente, però faci que se'm vegin be'ls faldons del frac.

Consell d'un amic a un altre que's casa:

—Tindría de donar-vos l'enhorabona a

tots dos, però com no conec a la teva promesa, no't puc felicitar i com que a tu te conec massa, no puc felicitar an ella.

En una taverna, prop de les Dreçanes:

—Rosca, l'habilles... Si fins tens rellotge...

—Sí!

—Quànt te n'has fet?

—Sis mesos d'estaro.

Lo que diu un casat:

—Jo, a casa meva, mano més que'l rei, perquè'l rei mana una sola vegada les coses i les fan desseguida, i jo a casa meva les mano vint vegades i no les fan. Vejam qui mana més dels dos.

A la porta de Bellem:

—Una llimosna per aquest pobret ceguet, carregat de família.

—Tingui, germà. Quànts fills té?

—No li sabria dir, senyora... Com que sóc cego,... no'ls veig, ni'ls puc comptar.

Un home serio:

—En Tastapiules sí que és home silenciós. L'altre dia el vaig convidar a dinar i va estar menjant tres quarts d'hora sense obrir la boca...

Entre dones, mirant-se el canaris de la Rambla:

—Què monos són!... I què intel·ligents!... Per semblar-se als homes, sols els hi manca la paraula...

—I el portamonedes.

En el cafè:

—Palaudaries, te trobo molt abutut.

—Es que vinc de casa del dentista.

—I què t'ha arrancat?

—Dos queixals i dos duros.

Entre usurer i víctima:

—Bueno, me paga o no?

—Però, anem a comptes: què és lo que'm reclama?

—Què reclamo?... Els meus diners!!... Els meus diners!!

—Respirol Jo m'imaginava que eren els meus els que vostè volia...

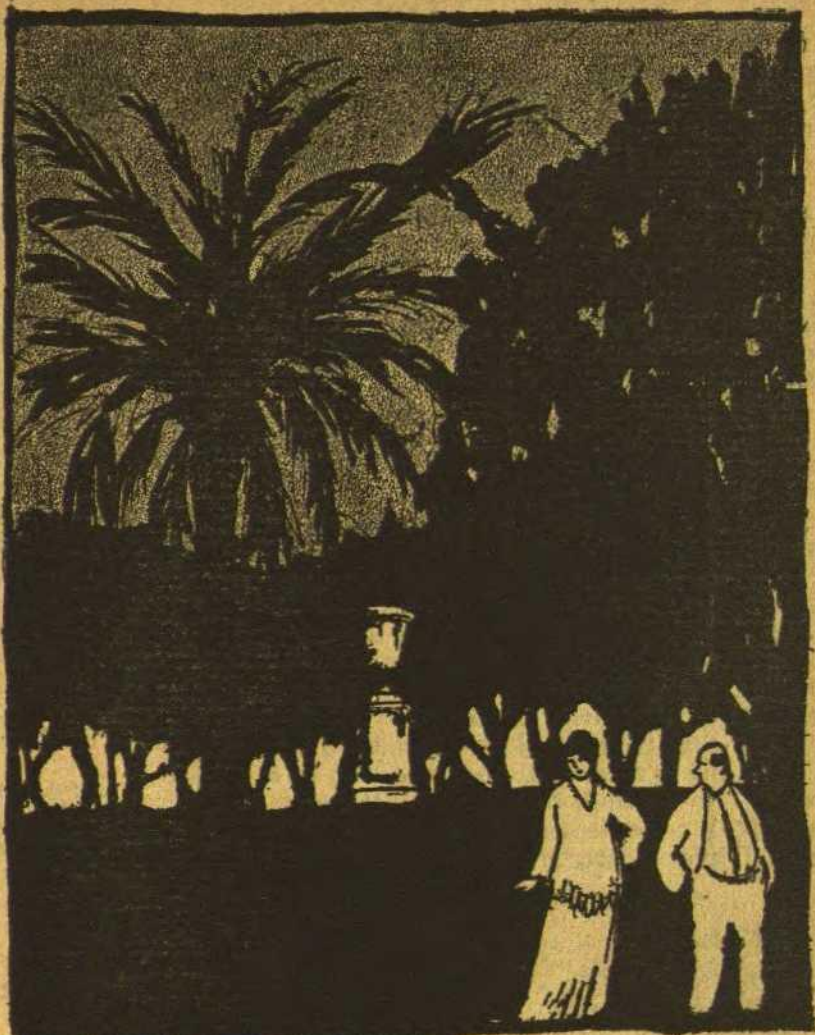
Un venedor ambulani:

—Bonitos y baratos aparatos de física... El termómetro, el barómetro y el kilómetro!!!

Un atraco, de nit, en una cantonada:

—¡Altol... ¡La bolsa o la vida!...

—Home de Déu!... Espera... Deixi que reflexioni vintiquatre hores abans de resoldre.

—Be, home, no t'enfadis...
—Com que sempre'm deixes les coses enlaire.

A càl metge:

—Cregui'm, vostè està dèbil... Renuncii a tota mena de treball de cap.

—No pot ésser... Fóra la meva ruina.

—Per què?

—Sóc perruquer...

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Relazos informativos remitidos a gran velocidad (tarifa MMM) por nuestro descacharrante y corrido corresponsal, el gran Buendía y Gassol, del comercio de esta plaza.

Nota.—Se abre una suscripción para comprar a Buendía algo para Navidad. Cuota mínima: 250 pesetas.

Jueves, 16.—Ya se acuesta, poco a poco, la fiestaza del gallo de indio y los turrónes de Demasiado pan.

Vosotros, repapados como a casa el suegro, endraparéis como unos afamados, y en cambio una servidora se rosegará los puños y se hará repicar. Es mi sino desgraciado, que dicen en aquella barquillada que se dice «Maruxa». En fin, que decía aquel, no hay más que estrechar el dátil. Quien tiene el de aquello alquilado,... etc. Si no fueseis tan agarrados, me enviaríais una polla bien gorda para celebrar la diada. ¡Arriba sin asado es como un banquete sin olivitas. De guerra estoy vacío, pero en cambio sé una animalada como una casa de grande. ¿Sabéis cuál es la cosa de vidrio que ha seguido más mundo? El tubo del quinqué. Sí, badoques: es-tubo en París, es-tubo en Londres, es-tubo en San Jeronio de la Murtra, es-tubo por todo arreo.

Viernes, 17.—Hace un frío que pela y yo estoy pedando de dientes. Tengo las manos balbas y ni con cinco de la dulce con ajo y aceite me pongo a tono. Además, la habillo de un ojo de piojo que me hace ver la madrina. ¡Ya estoy bien guarnecido, ya! Menos mal que yo soy un triunfo y he hecho una raspa de casa de señores que si la vislumbrasen se harían un tipo de reír. Se romperían, ya se lo diré. Tiene unas mejillas de pan de real y una nariz de latón que ¡vaya! pónganse tranquilos. Es menor, ¿saben? Quiero decir que aun no ha entrado en la quinta y siempre va con su tía. Es una menor-cuan-tía, no sé si me entienden. Los búlgaros dicen que ganan más que un lechoso en el siete cincuenta. No se ven de contentos y hasta hacen baile manecitas. Y no se piensen, no, que cuando se ponen a hacer estropicio, parecen una mala cosa. Vean el re-

trato, de tamaño natural, que envió. No es de Badosa ¿eh? ¿Saben cuál es el oficio que hace más cuartos? Los barberos, porque los ganan a paladas.

Sábado, 18.—Soy un toca-campanas, un gato de los frailes, de aquello que no hay. Para engatusar con traza a mi fulana; le compré un anillo con un culo de vaso que hacía llorar los ojos. La acelga, en cuanto vió aquello, me dijo: «¡Ay, sí!» Y nada, pez al cuévano. Yo creía encontrar un hilito y resultó un tomate. No sé cómo no me herí de la enrabada. ¡Ya ven si hay para tirar el sombrero al fuego! He garlado una estonita con un soldado que en Kamhan Dulas, pueblo de mala muerte situado cerca de Rhoman Shos entrando a

mano izquierda, perdió un ojo y un telón de la Rifa. Me contó de verdes y de sazónadas. El venga decir que ganarán, que son tremendos y que a los servios les tienen ensopidos. Cuando le digo que si Inglaterra esto o aquello, hace palmo y pipa y encoge las espaldas.

Domingo, 19.—Hoy, rompiendo una esquina, he encontrado a Muley Hafid, aquel moro, ¿saben? que tenía la cebolla de dar patatómetros de oro. Como no soy cabeza talueso he querido hacerle sombrerada. El me guipa y me dice una cosa así como Benet y Colom o Puig y Cadafalch. Yo, que en esto de ahora-viene estoy pez, voy y le digo «Jaime, bágame la jaula...» Y tan trempado. El Dr. Mur no iba. ¿Si habrán partido peras? No me se avenir. También he hecho ali con un millón de Cornudella, que se dice Cornelio, que es maestro de casas. Ahora hace un cielo abierto en una casa de sombreros, y así va haciendo la pico pico. Como uno de los loros es amiga del ministro de Desperdicios, y también hace no se qué feo con Cornelio, he sabido, por retruque, que en la Argentina hay crisis. Aquí todo se sube. Ayer, de un pan de cortezas me pidieron pela con diez. Los zapatos es lo único que va por los suelos. Me dicen que por allí el Iser todo está como cuando yo hi era. En cambio, por estos lugares hay mucho meneo. ¿Qué diferencia hay entre uno que quiera ser diputado y sus electores? En que el primero es candidato y el segundo «candidito»...

Lunes, 20.—Os mando mi retrato, que figura yo cuando festeo. ¿Verdad que hago gozo? Aquí arriba, las chlcas en cuanto me ven me hacen el ojito, pero yo, que soy más formal que Cambó, no les hago la alita por eso. Y eso que no saben pas quien soy un servidor, que si les digo la buena verdad se me rifan. Bueno: yo ya creo que se me rifan, porque ayer, entre 6 y 12, una morena alta como un meador me dijo «¡mantecoso!» Me jugaría un duro sevillano que ahora, por dentro, ustedes pensarán:

Este morros de higo venga garlar y de la guerra no dice ni así. (Esto de así se hace con los dedos.) Badan. De la guerra se muy, pero lo guardo para un monumento que confecciono para el Calendario. Aquello sí que será platillo con cebollas y pan de pellizco. ¿Saben, por un casual, el colmo de un... cómo les diré... un... de aquello? ¿No? Pues sentarse en el cráter del Etna. Así tendrá lava en el... asiento. Expresiones a Pich y al venerable Torner. (Año 345 a. J. C.)

Martes, 21.—¿Ven? Yo soy un pieza en esto de meter nariz en todo. Soy un ollitas. Ayer mismo, con toda la mandíbula, me metí en el despacho del ministro de

la Guerra con la excusa de darle recados del maestro La Osa. El buen señor, que, la verdad, no parece guerrero, dijo que no sabía de qué se las había. Entonces yo, que soy un meuca, le salí a hablar de la guerra con aquel disimulo. ¿Sabéis lo que me dijo? Que eran habas contadas. Que llevaban mucho empujón y que hasta el cabo de abajo del Egipto no pararían. Como yo hiciese una gafia como aquel que dice «¿Quiere decir?», el hombre se cabreó y me dijo «nyèbit», que en búlgaro quiere decir algo muy gordo. ¿A ver si sabéis qué hace el rey cuando se encuentra con un caballo? Pues en cantan 20 si son del mismo cuello, y si son de triunfo, 40.

Miércoles, 22.—De lo que en la calle de Treinta Llaves en llamamos «lufas», aquí en dicen bailarinas. Verán que el otro día yo comí delgadas y luego todo era soplar. Voy a la honda donde pongo y me dice lo raspa: «¡Usted se ha tirado una bailarinal!» Yo, más parado que si se me hubiese escapado el trolley, hago: «¡No una, sino muchas! Soy muy corrido.» Cuando después caí del burro me volví más rojo que un papel. ¿Es verdad que Borrás aun va con Gregorio? No me se avenir. ¿Aun tenéis la casa de la Bola? ¿Aun no engorda la Jordi? He sabido que no encontráis alcalde. Yo, ¿sabéis? me sacrificaré... No por nada, no. Pero ya sabéis mi taranán. Dejad ir una indirecta, a ver si caen. ¿Sabéis cuál es el colmo de la nutrición? ¿No? Hacer la vista gorda. ¿Y el de una modista? Hacer un vestido con aquella señal que deja un barco en el agua, porque es-lela...

Xafarderies

Ens diuen que a Tarragona, en el carrer de la Rutlla, hi ha un droguer qual botiga forma cantonada i ostenta un ròtul que diu:

«Se venden botellas de coñac», i a l'altra cantonada segueix: «ac de la Casa Domecq.»

Ens en hi arribarem per a comprovar-ho.

En una drogueria del carrer de la Princesa hi figura el següent lletrero:

«Es ven botifarra de Noya.»

Es una miqueta estrany, això, oi?

—Portes unes mitges molt boniques.

—Tots els meus coneguts me diuen que'm van molt bé a la cara.

«Se necesita mujer de 30 a 35 años, alta, delgada, de buena salud, para cuidar caballero delicado. Paseo de San Juan, 6, 2.º»

Així diu un anunci de «La Vanguardia». Nosaltres no arribem a entendre quina falta fa, per a cuidar a un senyor, que la minyona sigui alta i prima.

Diccionari-Calendari del PAPITU

Compendi de tota la barrilla catalana.-- Moviment a la nostra llengua.-- Explicació de tots els sentits de la paraula. Santoral gran i gros.-- Articles de primera necessitat.-- Dibuixos a la llapidera.

1916

Xim! Xim! Xim! Visca la gresca!...

PAPITU-CONCERT

El Desembre és el mes de la rifa, el mes dels somnis nacionals. Tot queda postergat davant de l'il·lusió d'ésser millonari. Tot-hom espera els *decrets* que surten de la Casa de la Moneda de Madrid el dia 22, el dia més espanyol de l'any; nosaltres proposaríem que'l 2 de maig se traslades al 22 de desembre; aquest últim és molt més representatiu; el primer és l'independència del territori, el segon és l'independència de la butxaca.

Aquests dies febrils tothom espera treure la grossa, però l'immensa majoria s'ha de conformar treient-la petita, i els que no treuen res, que son més encare que la majoria, s'han de consolar anant al cine, puix allí, quan *menos*, tenen segura una *aproximació*.

Explotant, doncs, l'actualitat de la rifa, servim avui el cuplet «La Bitlletaire», personalitat molt coneguda en la Barcelona dolça com el xarop de rave.

Es morena i no és freda, al revés del seu nom; és una de les bitlletaires més bitlletaires que's passegen per la Rambla. Nosaltres la preferim an en Doba, que no sabem si és geperut perquè ven bitllets o si ven bitllets perquè és geperut.

La Bitlletaire

(Musica de «La Tonta de Capirote»)

CREACIÓ DE LA RAQUEL MELLER

Me diuen la Bitlletaire,
perquè encara no fa gaire
que venent pels *cabarets*
bitllets

empaitava als senyorets
pobrets!

I un que va comprar-me un dia
un bitllet que li ofería,
sense que ho vegés la gent
present,

me va dâ un bitllet de cent.
Què *decent!*

Refrâ:

Ell me va di;
—Anem, noia, a la fonda.

—Pobre de mi!
Vostè'm vol portâ a la Ronda.
—Amb un bitllet,
no t'espantis on te fiques.—
I resultâ
que'l *billet* se va fê a miques.

•••

El gordo para mañana
pregono de bona gana
i l'altre dia un lluis

feliç
me va comprâ el siscents sis,
i aixís
va dir-me quan l'agafava
i la propina'm donava:
—Jo t'asseguro, marrec,
si trec
que anirem a fê un gran tec,
ja ho crec!

Refrâ:

Aquella nit
ens en vam anâ a la Ronda,
i l'atrevit
va portar-me a certa fonda.
No tregué res,
i lo més extraordinari
és que'l *manu*
va fer-ne tot lo contrari.

El filet i la corda

'Anastasi era un xicot apassionat, que
volia amor, amor i amor.

El seu cor batejava seguidament
com el vaixell que demana port, i buscant,
buscant, un dia va trobar una
carnicera fresca i xamosa pel camí de la vida.

Era una veritable carnicera.

Allò eren carns, des del tall rodó al tall del mig i
tots els talls que són necessaris a la dona, i l'Anastasi,
boig com un asilat de Sant Boi del Llobregat, va decidir
casar-s'hi i buscar la felicitat entre aquells palpços.

Què era de la carnicera lo que més desitjava l'Anastasi?
D'una carnicera lo millor indubtablement és el
filet. És el tall que va més buscat.

I sabeu què va passar? Que aquell filet, o al menys
lo que l'Anastasi se pensava que ho era, li va produir
una cruel malaltia que'ls metges la varen calificar
d'incurable.

Els seus amics el varen anar a veure.

—Ja ho veieu —els hi va dir ell— en quin estat me
trobo per causa d'un filet!...

—Renoil —li varen dir ells— si arriba ser una
corda...

—Cregui, senyora, que li estaré sempreja sobre.
—Sí, sí: apreti-la, apreti-la!

CARNET DEL PAPITU

Qui serà el feliç mortal
que tindrà la sort brutal
que's presenta en molt contades ocasions
d'agafà aquest capital
tant bonic dels sis millons
de la rifa nacional?
Qui serà el que avui mateix

llegirà en tots els periòdics la notícia
de que'l número que juga ha tret un feix
de bitllets de mil pessetes, amb justícia?

Qui serà el que la treurà
la més grossa que remou les ambicions
i la bossa s'omplirà,
i després's tocarà,
satisfet, sempre la bossa dels millons?
Si fos jo, mare de Déu, quina alegríal
Si tregués la loteria
no hi veuria de cap ull de tant content;
i les coses que faria
demostrant a la fortuna agraïment!
Me comprava desseguida un HP.,
tres dotzenes de mitjons,
un armari de mirall, un canapé,
un abric forrat de pells, i una mullè
carregada de *nichons*
que d'abric sigués també.
La tindria en un palau
del carrer de Casanova o d'Aribau
i ella participaria
de la grossa cada dia,
perque jo, com un babau,
amb la grossa molt contenta la faria
i de tots els seus desitjos fóra esclau;
i abusant tant de la grossa passaria,
que tal volta'm tornaria,
amb el temps, més *prim* que un clau.
Si'm toqués la loteria,
allò fóra un davassall de poesia
i una lluita encarnitzada de petons.
Ai, quin gust que'm donaria
que'm toquessin els millons!

Per Nadal, com diu el ditxo,
cada ovella, a son corral;

i nosaltres, que'ns agraden
les costums tradicionals,
passarem aquestes festes
dolçament *acorralats*,
rodejats de les xicotes
del dinou de l'Hospital.
Oa millor poden passar-se
aquests jorns tant senyalats
i tant plens de poesia
que al costat de la mamà?
Si aquell niu, pels del PAPITU
(que ho poguem dir per molts anys),
es la *casa solariega*,
que vol dir casa pairal.
Si aquells mobles ja ens coneixen
tant, que al veure'ns arribar
s'estarrufen d'alegría
les cadires i els sofàs!
I aquells llits tant amics nostres
ens saluden a l'entrar,
aquells llits que casi sempre
són *mullits* i son *mullats*!
Si és la llar pels del PAPITU
aquell vell i dolç casal,
i nosaltres som uns peixos
que'ns duem l'oli i el llar!

Per xo dic que aquestes festes
al dinou s'han de passar,
perque aixís ho vol el ditxo:
cada ovella, a son corral.
Allà hi ha un remat d'ovelles
que'ls hi agrada pasturar,
i remats de béns hi pugen
amb l'esquella bo i penjant,
mes no hi ha remat de cabres
que molesti als estadants.
Aquests dies d'alegría,
aquests jorns tant familiars
hem de fè allà el gran pessebre
que resulti una obra d'art,
i de suro no hi ha dubte
que'n tindrem per regalar,
perque allà es treballa el suro
amb molt bona voluntat;

de simolsa, em jugo el fetge,
que tampoc ne mancarà,
puix allà cada xicota
ne té més que regular.
I per que tot sigui propi
i no hi manqui cap detall
pel pessebre, la gran *vaca*
les xicotes ens faràn.

En l'*Heraldo* de Madrid
he llegit
que en la hispana capital
vol fundar-se un nou partit.
No està mall
El partit madrilenyista
nada menos se'n dirà
i aquest nom me fa pensà
si serà separatista,
puix allà,
el partit catalanista
diuen que's vol separar.
Ben segur que'ls fundadors
del partit tindran empenyo
en fer us d'*Els Segadors*
traduits al madrilenyo.
I tot bon regionalista,
d'aquella regió s'entén,
beurà, per ser conseqüent,
en porró madrilenyista
el xarel·lo i l'aiguardent.

També estic en que's faràn
les bases de Chamberí,
que seràn,
parlant amb tota franquesa,
si fa o no fa lo que aquí
són les bases de Manresa.
I per fi crec, amb raó,
que la Cibeles serà
una especie de Cambó
de la nova agrupació
que a Madrid se vol fundà.

Mal avinguts

Sabeu aquell amic meu, que's diu Perico i que era soci de l'«Espanol»? Bueno, potser vostès no se'n recordaran, mes jo els dono paraula d'honor de que tinc un amic soci de l'«Espanol» que's diu Perico. Doncs, com els deia, aquell amic meu qua's diu Perico i que etz., està malalt d'una enrabada. L'hi han sortit uns bonys al clatell que semblen pilotes i no fa més que dir: «Turronaire, tienes miedo!» «Tormo, eres un taüll» «Fica't la llengua al ...» i altres fineses deportives. (Aquet detall els convencerà de que'l meu amic Perico es soci de l'«Espanol».) L'altre dia el xicot va anar a veure el partit «Espanyol-Sabadell» amb l'aldea de veure guanyar als séus i aixís arribar al cap d'avall del campionat. Una hora tonta, vet'ho aquí. Els de Sabadell que cada dia son més del morro fort i estàn disposats a fer la *cusca* a tot Déu, van tenir el capritxo de guanyar i com es costum en tals casos, l'«Espanyol» va rebre. Això sí, per poca cosa, per dos a un, i encara un d'un

En Sella de l'«Espania»

penal «de rica miel», degut a les pecadores mans de'n Sanpere. A propòsit de'n Sanpere, per què no adquireix un jersei més lluit? Què dirà el bello sexo?

Els sabadellencs, van apretar com si tanquessin un bagul. En Figuls, que no té res que veure amb el conde de Idem, va parlar un espatec d'indirectes que al meu amic Perico li van fer dir sis renecs empalmats. L'Anselmo com els bons i en Cabedo lluint un mocador al cap com si fos de Calatorao. En Segarra, en Monis, en Comas i en Retana cotitzables per a un primer team de ciutat.

Els consocis del meu amic Perico no van fer-ho malament, mes es veu que passaven algún disgust íntim. Ells amb ells s'atiaven cada carga i es dedicaven cada floreta que allò semblava una junta general del «Barcelonès». D'això va venir que'l meu amic Perico, que és

soci, etz., etz., agafés un sofoco, traduït en un gra en ple off side, que li fa veure la padrina.

Jo li he recomanat uns cataplasmes de suc de fasolets, que diu que treuen el còp i enterneixen. Jo els hi agrairé que si saben algún altre remei que me'l diguin. Es una obra de caritat.

TEATRES

NOVITATS.—El debut de la senyora Matilde Ros, que és una de les persones que figuren més en la bona societat barcelonina, va omplir el teatre de «Novitats»; perque l'anunci de que una dama tant coneguda se llançava a les taules va fer furor entre la gent d'aquesta ciutat tant casolana i anticuada.

Muller d'un comerciant d'aquesta plaça, havia revelat les seves aptituds escèniques treballant en teatres de societat, i a l'escenari de «Novitats» les va confirmar d'una manera decisiva.

La veu es sonora i esplèndida; la figura flexible, elegant, la cara i els ulls expressius, i si declama una mica segons l'antigua escola de declamació recordant els recitats dels còmics de l'any 90, creiem que en canvi les condicions que hem senyalat li poden obrir una carrera artística gloriosa.

L'obra *El Missatger de Pau*, que és una obra anticuada, li va servir per a lluir les facultats i va fer veritables matços en l'acte d'anunciar que Déu l'havia feta mare i donaria un fill al seu marit que vivia esperant-lo.

Entre el públic hi va haver entusiasme, i les llengües femenines, disposades sempre a criticar i a retallar, varen tenir de callar, i això que les llengües femenines omplen palcos i butaques amb una col·lecció de llengües de serp...

Consells

—No diguis mai mal dels pagesos, puix tots en tenim quelcom de pagès... per lo de les barretines.

—Si vas carregat de pols i vols acariciar a una tendra floreta; fes-ho amb força delicadesa... i posa't guarda-polvo.

—Si em promets aquell collarèt de perles, sí.
—Mira: farem toquem i toquem.

Motius de Juneda

Cristo, Xent del Cristo, Pepeta del Cristo, Sancristets, Deu, Deua, Juanito el Déu, Pare Sant, Bitxo, Rectó, Rectorer, Rectó del Catxo, Monja del Pepet, Pere de la Ceba, Pere de la Pota de fusta, Ganego, Pubilla del Rabadà, Batxucs, Rita del Catxet, Col, Tripetes, Mixons, Mixonets, Pau del Ton del Pere Pau, Mig Oli, Melsa, Coll Tort, Coll Curt, Casacón, Pelletes, Cap Blanc, Minaire, Barrinaire, Negret de la Mercé, Granelles, Cansoné, Sense, Sogué, Boteret, Gros, Tremenda, Febra, Marieta del Sereno, Carabassa, Carlita del Carabassa, Xoll, Xollada, Xurreta, Xerolet, Viudo, Caguerof, Cansalada, Trenca Fils, Cuatrocientos, Calderona, Curutaco, Séc, Pó, Tanca Portes, Tero, Xent, Carnero, Llarga, Bilet, Ranci, Montanyès, Baldillons, Gatxes, Formigueta, Valenciana, Ratada, Carderola, Xinela, Gato, Rependón, Marmota, Cueta, Tonarra, Besoneta, Polión, Gata, Matarrats, Sopa, Candela, Facciosa, Barba, Mort, Malagana, Llop, Cap de Padillás, Cagando,

Cagat del Brufau, Gravat del Pallasset, Tel, Japo, Cunillé, Roc de l'Arrocegat, Roc de la Serena, Tres del Nè, Pallasso, Berré, Tarmut, Pubill del Marxantet, Pastoreta, Coix del Botigué, Redort, Gravat, Podrit, Coix del Melsa, Coix dels Covens, Coix del Jordi, Coixet del Fígues, Sastre Coix, Coixet del Quaresma, Quiquet, Put, la Pu.a, Pu.a Reina, Cuanole, Palleroles, Xoro, Cartutxeres, Bedico, Manco, Rosa del Cotxo, Calsots, Manyanet, Covents, Nano, Lliforo, Tenca, Guitarré, Mitja Figa, Rillo, Espasa, Morru-da, Bellanes, Patilles, Francès, Ullets, Mansarrones, Joan dels Conills, Costuré, Lluquet, Humit, Tabaco, Murri, Barba, Fonya, Guerxet de l'Anic, Mascle del Vidrié, Gronya, Canella, Tomata, Tomateta, Enterro, Fusteret, Doble Sis, Esquerré, Trabes, Tastana, Ballador, Xatet dels Covens, Xato de la Cantina, Morrut del Custuré, Estel, Sucre, Blanco, Blanquet del Petxe, Pep Bullanga, Ton Bolla, Pesetona, Caparronet, Recotet, Boca de Plata, Condesito, Antonio de Vinacete, Mossegat, Calsilla, Calsetes, Xeringa, Calé, Xereca, Pantalón, Magranes, Mut del Marconet, Baró del Blanco, Banca, Tompa, Tornillero, Segalós, Carambolo, Marca, Morcò, Marconet, Jipic, Jeric, Turonets, Natxa, Perepaua, Barra de Galliné, Postanyós, Caparrut, Panques, Parruca, Pelé, Menats, Potes, Monjo, Sena, Gaix, Potra del Teulé, Ganyada, Paella, Cabrol, Saletes, Baseta, Crusats, Mil Homes, Sabaté de la Guerxeta.

Ingenuitat

N Lluiset havia sigut sempre un xicot molt *travieso*.

Ja gran, havia adoptat per lema: «Qui té vergonya, no menja pa.» Alcostat seu enrogien les noies més esgrogueïdes, i per això les que'l coneixien a fons s'apartaven d'ell com d'un mal gra.

Un dia que en Lluiset amb la seva mare havien anat a visitar una família coneguda, va aprofitar l'ocasió en que els pares conversaven per a baixar al jardí amb la noia de la casa, hermosa xicota de 16 anys.

Lo que va passar entre els dos joves, quan varen trobar-se sols en mig de la frondosa arbrada, és cosa que mai he pogut esbrinar-ho. Solament dec fer constar que la noia va presentar-se de sobte a la seva mare, esgrogueïda, sense halè i cridant:

—Mamà, mamà, corri, que an en Lluiset li surten les tripes i s'aguant a un budell amb la mà.

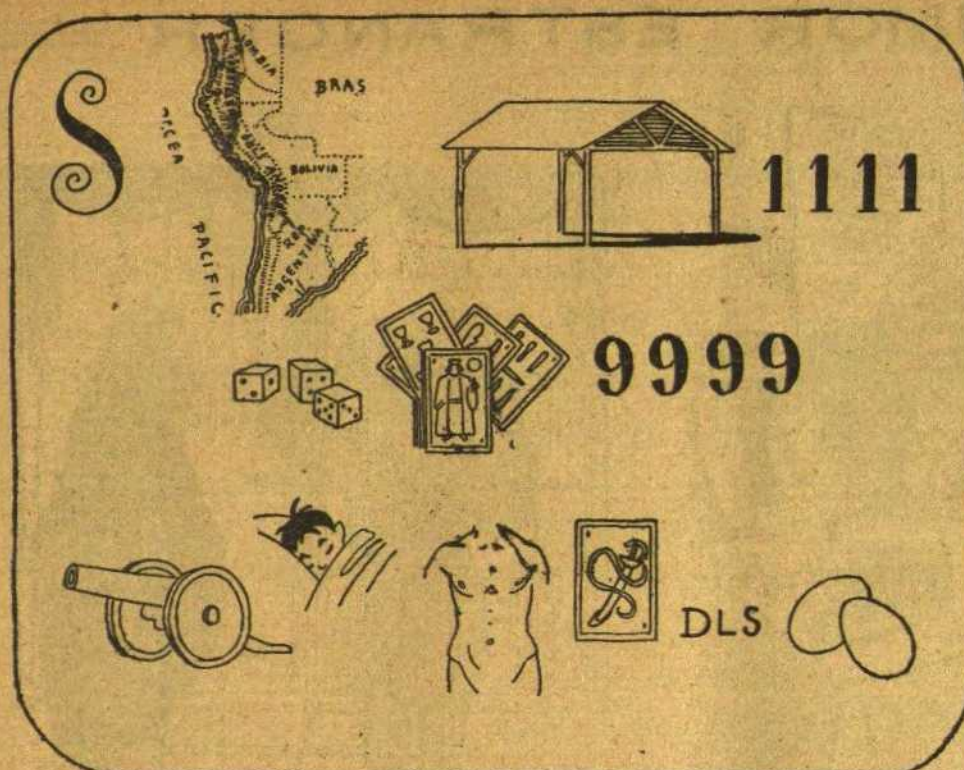

Consell

Encara que la pecadora humanitat se confessés mil vegades al dia, sempre li quedaria un pecat amagat.

NÚMERO VINENT
MOTIUS DE CADAQUÉS
La perla de Catalunya.

GEROGLIFIC

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondència*.

CORRESPONDENCIA

J. Cantallops: Va a la Biblioteca secreta, que es el millor lloc de Barcelona.—*Chico de las Peñuelas*: Endevinada. De lo altre mirarem de treure'n alguna idea.—*Mari Concert*: Ne farem us.—*Prous de la Pipa*: Endevinada.—*Pac Llonsa*: Endevinada.—*Franc o Fil*: Mirarem i veurem.—*Un llimpia botes*: St.—*Mari Concert*: Veurem.—*Una llevadora*: Endevinada. Els altres pseudònims no's poden insertar. Lo que'ns envia va al Museu Secret.—*Pac Llonsa*: No cal dir que el seu poema figurarà entre els volums més bonics i més secrets de la nostra estupenda Biblioteca secreta que conté coses meravelloses.—*Mardoqueo amic de'n Merlusa*: St.—*Secretari del Parc*: St, però la paraula guardaba ha d'ésser una altra.—*Llepa Crestas*: St, i procurarem complaure'l.—*Salvadora Doni Maño*: St.—*C. Ulo Nadas*: St, i allò ho tenim en cartera.—*Nou K. K. i Pix 3*: St, i Diccionari i Calendari seràn una sola cosa: tap i carbassa, carn i ungla.—*Aliat*: St.—*O. Caneras*: St.—*Pere Llepa Culs de Balaguer*: L'han endevinada, però la segona i tercera paraula son equivocades.—*Tres que no'n tenen mai prou*: L'han endevinada i hem rebut els motius del Prat.—*R. S. P.*: Endevinada.—*Un fogoner M. Z. A.*: Endevinades totes dugues.—*Enric Sotoque*: Endevinada.—*Dos mataronins*: Molt bé. La tercera paraula es l'única equivocada.—*Peret Saballs*: St.—*Bana China*: St. Digui-ho als seus amics de Sitges.—*Un subscriptor*: Lo que'ns envia és més fort de lo que sembla i si ho publiquessim hi hauria bronca.—*P. Boiren Mi Tendre*: Endevinada.—*F. Barretet*: Endevinada. Lo que'ns envia servirà per fer idees.—*L'ou de Reig*: Lo mateix li dic, salero.—*Pere Brut*: El número 11 al número, i el 12 al Calendari-Diccionari, monument barrilaire de l'any.—*Arturo Dameplata*: Endevinat. Lo que'ns envia es bonic, però no és nou.—*Pitus*: Lo dels versos és molt aprofitat per fer-ne xistos. Lo altre, que està escrit amb

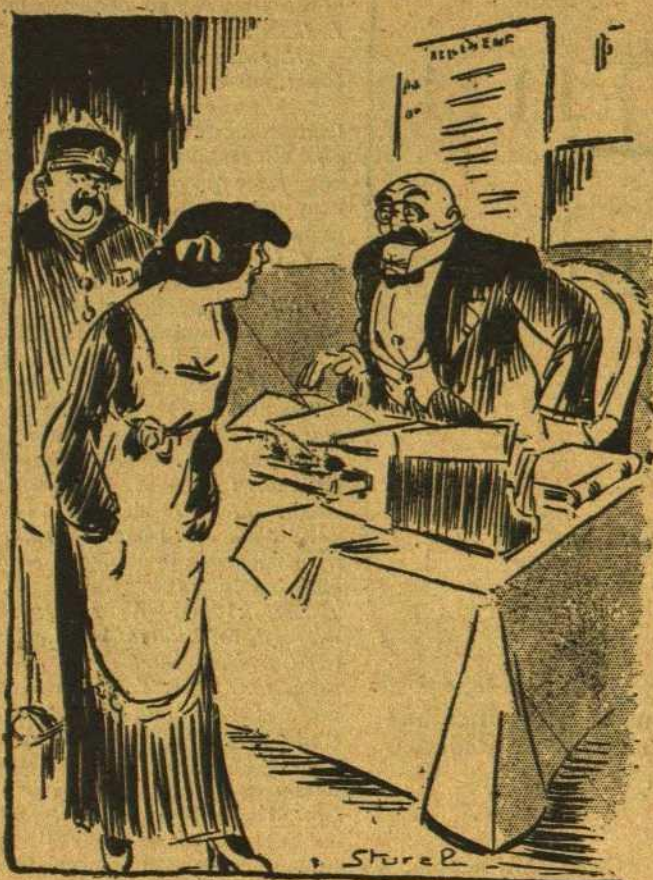
molta correcció i elegancia com tot lo de vostè te poca punta final.—*Borratxos*: Endevinada.—*Melam Hamehu*: Idem.—*El papà de les artistes*: Saludi a les noies i digui'ls-hi que també l'han endevinada.—*L. C.*: St, senyor.

R. Betancourt: Senyor Betancourt, vostè ha tirat curt pensant-se que no contestem a tothom. Contestem a tothom i amb molt gust encara que sigui a un home com vostè que segons diu es tant brut com nosaltres. L'ha endevinada i el felicitem de tot cor.—*J. P. Casat de 9*: Endevinada. Saludi a la costella.—*Tres Sallop Setreuf*: L'han endevinada i allò que vostès suposaven també ho han endevinat. Per excés de correspondència no podem contestar desseguida.—*Tres que no'n tenen mai prou*: Endevinat.—*Loln i Juanin*: Endevinat.—*Francisquitu Ramalleras*: Idem.—*E. Melhabufash*: Idem.—*Melstiro A. P. D.*: Idem.—*Xo Nam Pla*: Idem.—*Sardindopolis*: El posem a la col·lecció.—*Dos que'n tenen ganes*: Endevinat.—*Boterel li*: Idem.—*Kr. Dant*: Idem.—*Noi de cal Xicarró*: Idem.—*J. S. (a) Carnicer*: Idem.—*Un que ha arribat de fora*: Tots tres endevinats.—*Un cap blanc de Sant Martí*: Endevinada. El cap negre que'ns ofereix, guardi-se'l que ja li demanarem un altre dia.—*Un que se'ls toca*: Endevinat.—*Lluisset*: Darem les expressions al senyor Buendía

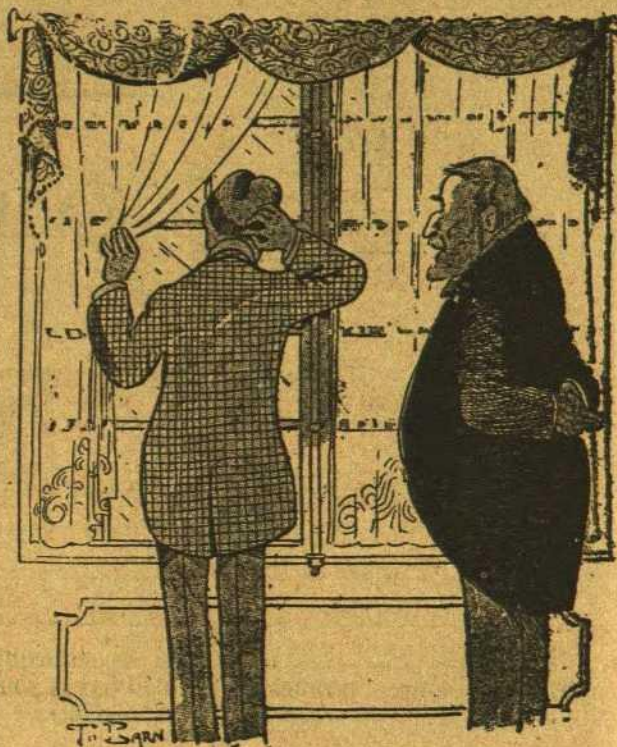
i Gassol. Mil mercès. La solució endevinada. Respecte a lo que diu del senyor Clavell li diré que de segur que és un amic d'algú de la casa. Celebrem que li hagin probat les trinxeres.—*El terceto 4*: St.—*Pixamba*: St.—*R. Lojup S.*: St.—*F. Abat Endre*: St.—*J. Carreras*: St. No responem mai desseguida perquè no tenim lloc en el periòdic.—*Fantomas*: St.—*Justo Seyer C. Iademés*: St.

Poca Faba: Endevinat.—*La Colla del Llanto*: Molt bé. Els posarem a la linea de foc dels publicables. La solució endevinada.—*Chabu*: Endevinada.—*Pep Selore*: Endevinada.—*Escorxa ratas*: St.—*T'Embu Tono*: St, tots dos. El que'ns envia fa i n'aprofitarem les principals figures.—*Fantomas*: Visca molts anys. Els ha endevinat tots dos.—*El dos que'n tenen dos*: També.—*Pere Brut*: El 13 i el 14 serviràn per fer lo que nosaltres ne diem el caldo papitesc.—*J. D.*: Lo mateix li dic, simpatic.—*J. Aleu*: Nosaltres contestem sempre un dia o altre perquè no podem contestar a tothom a l'hora. La solució endevinada.—*Phix Hota*: St, senyor, seria un gran èxit, però no sabem el govern com s'ho pendria. La solució endevinada.—*F. Avall Harga*: Està molt bé. Molto bene, que diuen els italians. Li publicarem tal com pinta.—*En Baldiri no te ciri*: Està bé, però allí on diu: *Camps* alana, ha de dir *Hort* olana.—*Dos que'ls tenen ben posats*: Endevinada. Direm allò al senyor Buendía i Gassol, que s'hi farà un tip de riure.—*Unquela Llepa*: Endevinada.—*El lacai del Pi (a) Plumilla*: Endevinada.—*Aigel Hurts*: Celebrem que'l melic se li bellugui de tant riure. Endevinada.—*Pacotón*: Paciencia, que a tothom respondrem. Si haguessim de respondre a tothom el mateix dia necessitaríem tot el PAPITU. Endevinada. Aprofitarem lo que'ns envia.—*Chico de las Peñuelas*: Endevinada. Li aprofitarem el marro.

≡ L' HUMOR ESTRANGER ≡

—Quins medis de viure té vostè?
—Que s'ha pensat que'ls hi he d'ensenyar?

—Estic amb ansia: plou, i la dona ha sortit sense paraigua.
—Això rau: ja entrarà en alguna botiga.
—Per això estic amb ansia.

—Pobre home! Tant temps sense feina! Veniu a casa a treballar.
—No puc: tinc d'anar a una reunió dels obrers sense feina.

—Ben mirat, ens hauriem pogut entendre per telèfono.

MONSTRUÓS ACONTEIXEMENT MERCANTIL

La Casa **BASTIDA**, passeig de Gracia, 18, vol fer participar de sos beneficis als clients, obsequiant-los amb un magnífic xalet, rodejat de jardins

El nostre sistema de vendre a petit benefici ens ha proporcionat un augment de venda colossal

Any 1909, venda: 50,000 pessetes.—Any 1914, venda: 450,000 pessetes

Aquesta casa, com que tots els materials són de la seva fabricació, no alterarà els preus mai

Relació d'alguns articles per a demostrar les avantatges de varies seccions:

SASTRERIA AMERICANA.—Trajos i Abrics fets amb perfecció com de mida, tall anglès i amb teles de *gran chic*, a 10, 15, 20, 25, i 35 pessetes els més superiors. Impermeables anglesos, a 25 pessetes.—Pantalons, a 4'95 pessetes.—Armillas fantasia, a 2'95 pessetes

SOMBRERERIA.—100,000 gorres angleses, a 1'45 pessetes.—100,000 berrets castor, a 3'95 pessetes

CAMISERIA.—Camises superiors, a 1'45 pessetes.—Colls i punys, a 0'25 pessetes, amb el 10 per 100 de descompte.—Corbates, a qualsevol preu

GENRES DE PUNT, a preus de fàbrica

SABATES, forma americana, a 9'95 pts.—**MOCADORS DE BUTXACA**, a 0'25 pts.

VENDES AL COMPTAT

Als que sense moure's de casa vulguin adquirir un trajo fet a mida, mitjançant una quantitat a compte, els enviem mostres, un catàleg, un centímetre i un sistema especial per a pendre's la mida un mateix.

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

GONOROL SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la *Blenorràgia* en totes se manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *Incontinència d'orina* i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demanen sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmàcia SOL**, Cortes, 606 (cantonada Balmes). **BARCELONA**.

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - **BARCELONA**

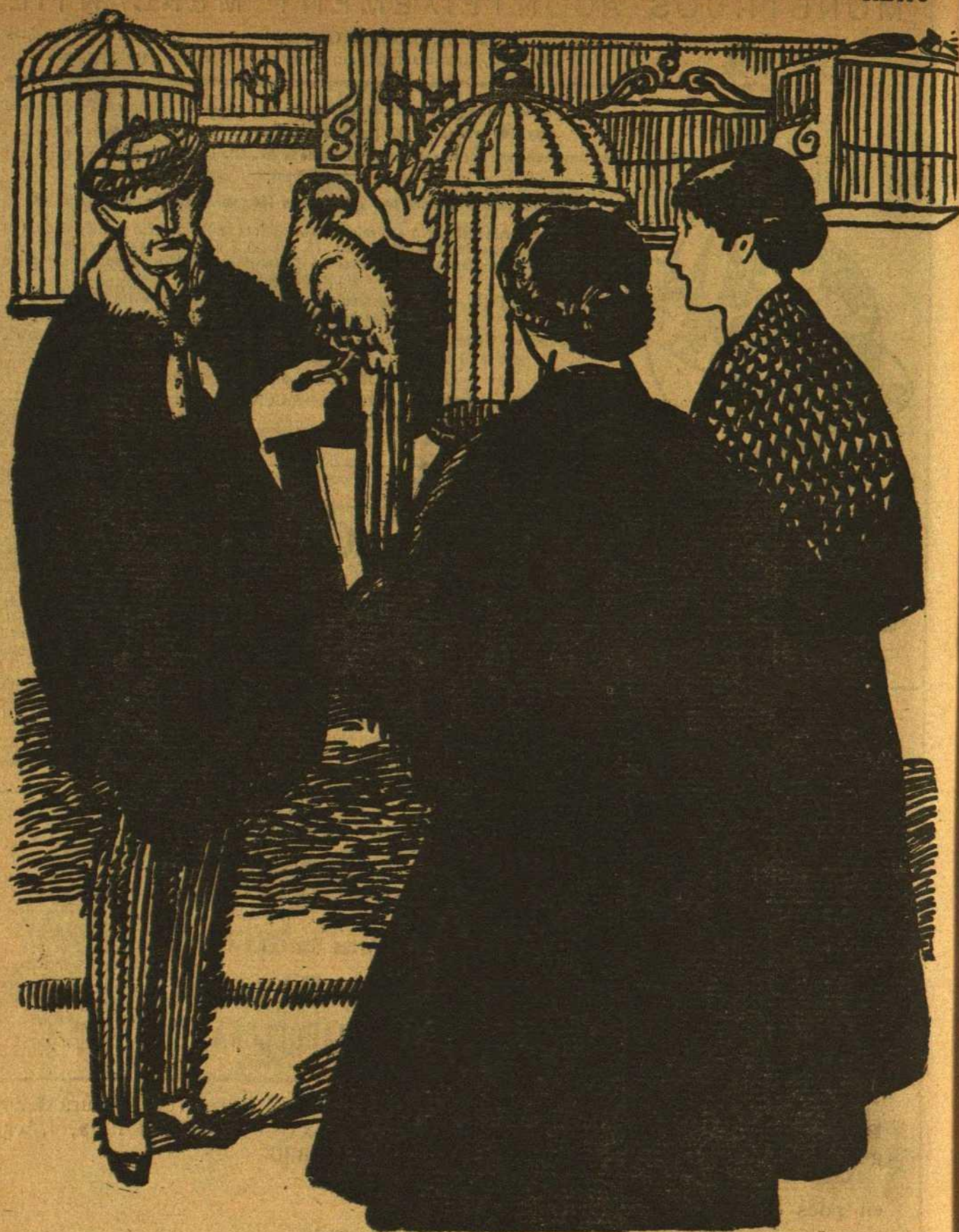
Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arrheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmàcia PARADELL, Conde del Asalto, 28. **BARCELONA**

—I doncs, què voldrieu, vosaltres, nenes?
—Un pardal mallorquí.